

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΑΓΚΟΣ

Σε συνεχή αβεβαιότητα...

Στον διετή -γιατί τόσο διήρκεσε- προεκλογικό δημόσιο διάλογο ένα από τα θέματα-ερωτήματα πάντα κατά πόσο ο ΣΥΡΙΖΑ είχε Plan B, καθώς πάντα σαφές ότι το Plan A, που σύσσωμος ευαγγελίζοταν, φάνταζε αντικειμενικά ανεδαφικό και επιπλέον θα συναντούσε και μεγάλες αντιδράσεις στο πλαίσιο της Ευρωζώνης. Προϋπόθεση για την εφαρμογή του πάντα περιέστησε σε πάρα πολλούς τομείς και επίπεδα, μέσα και έξω από την Ελλάδα, ιδιαίτερα στην Ευρώπη. Άλλα ακόμη πιο βασική προϋπόθεση πάντα η εύρεση και περιβάλλοντα χρημάτων. Μεγάλων κονδυλίων τα οποία δεν υπήρχαν, δεν υπάρχουν και δεν είναι ορατά στην Ελλάδα για το μεσοπρόθεσμο μέλλον. Δεν πάντα ανάγκη να είναι κανείς Αϊνστ..., συγγνώμη, Βαρουφάκης, για να τα γνω-

ρίζει αυτά, εκτός και αν είχε γαλουχήσει στις αιτέρμονες, θυελλώδεις, καφενοϊδε-ολπιτικές συζητήσεις που αποστρέφονται τη λογική και διαμορφώνουν την Αριστερά αλλά γκρέκα, εδώ και πολλές δεκαετίες. Σε μεγάλο βαθμό, άλλωστε, επρόκειτο για το πολιτικό - οικονομικό - κοινωνικό μοντέλο το οποίο οδήγησε την Ελλάδα σε ουσιαστική χρεοκοπία, άρα στα βράχια.

Μετά τις εκλογές όμως και σε πολύ μικρό διάστημα, αποδείχτηκε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είχε ούτε Plan A, πέρα από τον σχηματισμό συγκυβέρνησης με τους Ανεξάρτητους Ελλήνες και την εκλογή του Προκόπη Παυλόπουλου στην Πρεδρία της Δημοκρατίας. Όλα τα υπόλοιπα πάντα επαναλαμβανόμενες συνθηματολογικές επικεφαλίδες, δίχως ειρμό,

κοστολόγηση και ρεαλισμό, που τώρα προβάλλονται ως πολιτικές που πρέπει να υλοποιηθούν, αλλά οι πραγματικές συνθήκες δεν το επιτρέπουν. Εξ ου και πη καταφυγή στην αλλαγή ονομασιών, πεπιμονή στην πολεμική και συγκρουσιακή ρητορική, πεπικλωπή της ασάφειας, έστω και της «δημιουργικής», παμπαναία, παράνεια, παράγχυση, οι παλινωδίες και οι υποχωρήσεις υπό τον μανδύα προελάσεων. Με λίγα λόγια, πη «θεοποίηση» της επικοινωνιακής πολιτικής. Γιατί πη επικοινωνιακή πολιτική αποτελεί πρώτη προτεραιότητα για τη σημερινή κυβέρνηση και ομολογουμένων είναι καλή σε αυτήν, με τη βοήθεια της ανοχής που ακόμη απολαμβάνει σε σημαντική μερίδα των πολιτών. Ολα αυτά δημιουργούν τη γνώριμη πλα-

τοπίο της αγωνίας για την εξασφάλιση, σε καθημερινή ή εβδομαδιαία σχεδόν βάση, των απαραίτητων χρημάτων για την επιβίωση της χώρας στο σύνολό της. Η κυβέρνηση ψάχνει να βρει τα απαραίτητα κονδύλια, ξύνει τα τελευταία αποθέματα ρευστού για να αποφύγει τη χώρα το πιστωτικό γεγονός ή για να λειτουργούν οι τράπεζες, ενώ την ίδια στιγμή κάνει ούπορε για να προκαλεί θεομούς και δανειστές, δίνοντας ταυτόχρονα την αίσθηση ότι τους κοροϊδεύει. Τους θεομούς και τους δανειστές από τους οποίους εξαρτάται πη κάθε πημέρα. Καρία σχέση δηλαδή με την απαιτούμενη επιδίωξη ομαλότητας και πρεμίας που θα επιτρέπει προσδοκίες ανάπτυξης. Μιλάμε επομένως για προοπτική συνεχούς αβεβαιότητας με άγνωστο τέλος.

Η ΑΥΓΗ

Κοίτα ποιος μιλάει

Γνωστό ιστορικό ανέκδοτο έχει ως εξής και διαδραματίζεται στο Παρίσι την περίοδο της ναζιστικής κατοχής. Γερμανός αξιωματικός παρατηρεί τον εμβληματικό πίνακα του Πικάσο, «Γκερνίκα», εμπνευσμένο από την καταστροφή της ομώνυμης μικρής ισπανικής πόλης από τη ναζιστικά αεροπλάνα κατά τη διάρκεια του ισπανικού εμφυλίου πολέμου. «Εσείς το κάνατε αυτό;» ρωτά τον ζωγράφο, και αυτός του απαντά: «Όχι, εσείς».

Η Ελλάδα τα τελευταία χρόνια εκθεμελιώθηκε. Υπέστη καταστροφή ανάλογη ενός παρατεταμένου πολέμου με νεκρούς που αυτοκτόνησαν, με πρόσφυγες που αναγκάστηκαν να εκπατριστούν, με καταστροφή του ενός τετάρτου του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος της, με αποεπένδυση, με ξεχαρβάλωμα του ήδη υποτυπώδους κράτους πρόνοιας που διέθετε.

Από τον περασμένο Σεπτέμβριο, πέντε μήνες πριν από τις εκλογές, η ίδια η κυβέρνηση πρόσποιτης αποφάσισε να παραδώσει καμένη για προκειμένου, σε συνεργασία με τις κυρίαρχες δυνάμεις του εξωτερικού, να δημιουργήσει στην επόμενη κυβέρνηση κατάσταση οικονομικού και χρονικού στραγγαλισμού. Αυτό εκφράστηκε με δύο κινήσεις, αλληλουσμπληρούμενες: Τον τραπεζικό

στραγγαλισμό, τον οποίο ξεκίνησαν προσωπικά ο τ. πρωθυπουργός, οι σμήριοι του και τα μίντια μιλώντας για απόσυρση καταθέσεων και καταστροφή του τραπεζικού συστήματος. Και τη μεθόδευση ασφυκτικού χρονοδιαγράμματος διαπραγματεύσεων -με ευτυχώς όχι προδιαγεγραμμένο, όπως φάνηκε, αποτέλεσμα.

Τα βασικά θέματα που απασχολούν σήμερα τη νέα κυβέρνηση δεν ανέκυψαν τώρα, αλλά πάντα δεδομένα ήδη από πέρυσι, με πρώτο και καλύτερο το περιβόλιο χρηματοδοτικό κενό, το οποίο επιχειρούν τώρα να παρουσιάσουν ως κάτι που δημιουργήθηκε στον ένα μίντια διακυβέρνηση από τον ΣΥΡΙΖΑ και ωθεί, υποτίθεται -και για να εκπληρώθουν οι προσδοκίες των κ. Σαμαρά και Βενιζέλου-, σε νέο δάνειο και υπογραφή νέου Μνημονίου.

Η φυλάκιση της χώρας σε νέο Μνημόνιο και η διαιώνιση της παγίδας χρέους δεν είναι κάτι που οι δανειστές θέλουν να αποφύγουν. Αυτό που θέλουν είναι η Ελλάδα να μην αντιδρά. Γι' αυτό ενοχλεί πη κυβέρνηση Τσίπρα, που δεν «συμμορφώνεται». Με άλλα λόγια, πη σημερινή δυσκολία δεν έτυχε, αλλά πέτυχε. Ο λαός τη γνωρίζει και αυτός είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους στηρίζει με πρωτοφανή ποσοστά τη νέα κυβέρνηση. Αυτά, λοιπόν, που σήμερα ελεεινολογούν οι μόλις προδιμήνου κυβερνώντες δεν τα έκανε πη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά οι ίδιοι, εν αγαστή συμπνοία με τους οροϊδεάτες τους στο εξωτερικό. Απλώς, εάν πη σημερινή κυβέρνηση δεν τα ξεσκεπάσει και, εν ευθέτω, δεν τα ανατρέψει, πολύ απλά θα τα χρεωθεί, κάτι που δεν συνέβη με τον Πικάσο.

ΒΗΜΑ

Το λάθος της ΔΕΗ και της ΓΕΝΟΠ

Θεμιτό και αυτονόπτο είναι το δικαίωμα μιας συνδικαλιστικής οργάνωσης να διεκδικεί καλύτερες λαμοιβές και συνθήκες δουλειάς για τα μέλη της. Εξίσου αυτονόπτο όμως θα έπρεπε να είναι και πη αλληλεγγύη προς τους άλλους εργαζόμενους ή ακόμα περισσότερο αυτούς που έχουν κάσει πη δουλειά τους. Διαφορετικά ο συνδικαλισμός καταλήγει να εκπροσωπεί στενά συντεχνιακά συμφέροντα, με αποτέλεσμα να λειτουργεί ερήμην της κοινωνίας, χωρίς πη ανοχή και πη συμπαράσταση της, κάνοντας έτσι και πη νομιμοποιητική βάση πη διεκδικήσεων του.

Η συμφωνία που υπεγράφη ανάμεσα στη ΓΕΝΟΠ και πη διοίκηση της ΔΕΗ και οι αντιδράσεις που προκάλεσε δείχνουν ότι δεν λαμβάνει υπόψη ούτε πη κατάσταση στην οποία βρίσκεται πη χώρα, ούτε πη συνθήκες στις οποίες βρίσκονται άλλες κατηγορίες εργαζόμενων και ανέργων του ιδιωτικού τομέα. Γιατί μπορεί πράγματι ένα μέρος πη εργαζόμενων στη ΔΕΗ να εργάζεται σκληρά κάτω από δύσκολες συνθήκες, αλλά παρά τις όποιες μειώσεις έχουν υποστεί, παραμένουν σε καλύτερη μισθολογική κατάσταση από πη πλειοψηφία πη συναδέλφων τους.

Είναι γνωστό άλλωστε ότι χιλιάδες εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα έχασαν πη δουλειά τους, επειδή οι επιχειρήσεις που τους απασχολούσαν δεν άντεξαν το βάρος του ενεργειακού κόστους. Τόσο οι συνδικαλιστές της ΓΕΝΟΠ, όσο και πη διοίκηση της ΔΕΗ θα έπρεπε να είχαν σταθμίσει πολύ περισσότερο τη κοινωνικό κόστος της συμφωνίας τους, πριν πη υπογράψουν. Να είχαν σκεφθεί ότι αυτά τα χρήματα, που μπορεί να μην βελτιώνουν σημαντικά τη επίπεδο ζωής πη υπαλλήλων πη επιχείρηση, θα μπορούσαν από πη άλλη να δώσουν μια μεγάλη ανάσα σε μερικές χιλιάδες ανέργους, που αγωνιούν για πη καθημερινή τους επιβίωση. Η κατάσταση στην οποία βρίσκεται πη χώρα, επιβάλλει να πριτανεύει πριν πη σημερινές διεκδικήσεις, πη κοινωνική αλληλεγγύη. Να σκεφτόμαστε πέρα από πη στενό προσωπικό μας συμφέρον και πη ανάγκες του διπλανού μας. Γιατί ακόμα και πη λίγα που μπορούμε να διεκδικήσουμε, μπορεί να είναι πολύ πιο πολύτιμα και αναγκαία για κάποιους άλλους. Ας το σκεφτούμε έστω και πη αιώνα οι συνδικαλιστές και πολύ περισσότερο πη διοίκηση της ΔΕΗ που προσπαθείται από πη σύνολο πη πολιτών, είτε εργάζονται είτε όχι.